

יום השבת ישפיע חסדים על ישראל מבחינה עיטרא דחסדים שברעת, ובוכירה ברעת רשות עמלק נתגבור עליו בגבורות מבחינת עיטרא דגבורות למחות את כבו, וזה שאמר כוס של קוגניטו וככ' של חמץ, היינו לרמז עיטרא וחסדים ועיטרא דגבורות, וקצרנו בכתיבת כי ילאה הקולמוס לבאר, והשם הטוב יכפר בערנה, וכי רצון שלא יאמר פינו דבר שלא ברצונו, ויקים בנו ומלאה הארץ רעה את יי' במרה בימינו אמן.

אותו ונתקומם עליו, ולפי זה האיך תפכו הסברא הזאת בקרישת יום השבת, הבן הירבר, אמר להם משה, הדעת הוא כמו כוס הגנתו להגביל בתוכו הדרך הנותן בו מעת מעת, בן הוא הדעת ממען להשפיע השבל אל המרות, יש בו בחינת ימין ושמאל משפייע אל המרות, יש בו בחינת ימין ושמאל עיטרא דחסדים ועיטרא דגבורות, על בן כיינו עיטרא דחסדים ועיטרא דגבורות), פירושו קשות, יש ברעת בסגלה להשפיע חסדים, ויש בו בסגלה להגביר גבורות ורים על שונאי ישראל, על בן גם באדם בוכירה ברעת קרישת

דרוש ב'

ויתבראו מתחדך דברינו, ונראה בהקדמים להחכזון, במלחתה שאל בעמלק נאמר (שם"א טו ח) וישפיע שאל את העם ויפקדם בטלאים, הנה יש להחכזון למה נאמר וישפיע לא ואסף או ויקבاز, גם למה מנה אותם בטלאים ולא על ידי מטבחות וכיוצא, וגם למה משתיינו הכתוב במה מנה אותם, והנראה על פי מה שבכתבתי במה פעמים אסור החקירה בעסק האמונה (לאיש היישראלי), רק עקר העבודה האמתית לאיש היישראלי להוכיח האמונה בקבלה, כי בן הבטיחנו יוציאנו באמרו לאברהם (בראשית י"ח יט) כי ידעתיו למפני אשר יצווה את בנו וכי ישמרו לך יי', ופרש ידעתיו, נתני בו בחינת הרעת ומפני ימוך לירעו אחריו בצויבי*. ותבא להם האמונה בירשה בטבע מפילה, ובגעין שאמר דוד לשלה בנו (זה"א כה ט) בע את אלקי אביה, היינו אמונה בקבלה מהאבות, ולא אמר אלקיך דפרשו מורה שתאמתו לך הדרך בחקירה, (ובבר דברנו מזה בארכה בספר מעין גנים עין שם ותרוה צמאונך), והגה האמונה הבאה לאדם מזר חקירות השבל נקרא ראה, כי ראית השבל נתאמתו לאדם כמו ראית העון המוחשי, כמו שאמרו חז"ל (תบทוב קט).

דרך ה', ומדובר ושמרו משמע דבר נסף בפני עצמו על האמור, אך הוא שהשי' הבטיחו אשר הוא יצו"ה (רצו לו מר יחו) את בניו אחורי ושמרו בודאי דרך ה', שכל מי שהוא מיחס לזרעו של אברהם הדבר הזה כבר ירושה לו בטבע וכו' עיי'*.

זכור את אשר עשה לך בעמלק (ובקרים מה ז') במדרש (פרידורא פמי'ה) הובא בילוקוט (יט'ו תקלח סוף פ' תצא), משל מלך שהיה לו פרדים והעמיד בלב שוטה על פתחו, ומלך אוחבו של מלך לנגב מן הפרדים וקרו בقلب את בגרוי, כל פעם שוטה המלך לנגב מהפרדים, אמר לו המלך בפה שוטה שהמלך לנגב מהפרדים, אמר לו המלך בפה כלב שוטה הוא זה שקרע בגרוי, כד' ישראל אמרו (שמות ז ז) היה יי' בקרבנו אם אין, לא רצה משה רבינו ע"ה להזכיר להם מעשה הרעה והוא שלא לבישם, ואמר להם זכור את אשר עשה לך עמלק הפלב העומד על הפתח, עד כאן לשונו, המדרש הזה אומר דרשני וחוי, א' יש להחכזון מה הקשה לו שהצדך למשל, ב' בפי הנראה מההמשל עקר המציאות לזכור את אשר הקצתנו וכו' כאמור היה יי' בקרבנו וכו', ובכבוד זאת זה אין צריכין לזכור מעשה בעמלק, ובאמת מצוה היא מפנין תרי"ג (חנוך תרו) לזכור רוקא בפה מעשה עמלק, (גם שם תורה) לא תשכח בלב מפנין תרי"ג, ג' לפי דברי המדרש לא רצה להזכיר פשעם ואמר ברוך, והנה ראיינו כל ספר משנה תורה מלא תוכחות שהזכיר להם בפרש, ועוד דקדוקים

ב) עין מאמרי סיון מאמר ה סיון ב וסיון יט, ועיין דרכ פקודיך מצוה יא חלק המחשבה סיון ו.
ב*) פירוש בחיבור, לשון צוותא, וזה לשון ספר מעין גנים (פ"ב ס"ח דף יג:) הנה יש להחכזון דלפי משפט הלשון היה מהרואי שיאמר יצווה את בניו ואת ביתו אחורי שישמו

לטוב ולהפכו בכל חלקי הסותר, וזהו שאמירה חוה (בראשית ג יט) הנטש השיאני ואובל, פבת השיאני אין לו באור, אבל הוא לרעתו תבה מרכבת י"ש אי"ז, רצ"ל הנטש הביאני לחקירות י"ש אי"ז, וזאת מה שכתבתי לעיל (יין פיה רוש א)

והנה עמלק הוא סוד הדעת רסתרא אחרא, וכיון שהתחילה הם לפנים הדעת, מיד ויבא עמלק דעת רסתרא אחרא.

ובזה תחפונן, באשר אמר הש"י למשה מצות מחית עמלק, אמר (שמות י י) כתוב זאת וברון בספר ושים באוני יהושע, באוני דיקא, להיות זuir מאור שלאתן כח לעמלק על ידי חקירות, שתיהה האמונה בבחינת אונים הוא סוד הדעת דקראה בלי בטלול, ובזה מוגברים בכך תקראה ומבטלים כח עמלק דעת סטרא אחרא, אשר מזה באים כל אמונה רעות ודעות פזחות, והוא שנאמר בשאל בלהלו ללחם מלכות י"י בעמלק וישמע שאל את העם, הינו השמייעים דיקא, למך את העם דעת שתיה אמונה אצל מצד השמיעה ובזה יגאזו את עמלק, ואמר ויפקדם בטהאים דיקא, שהטהאים מורים על הבטלול הראשון של הדעות הרעות במצרים שהיו עוברים למול טלה בכור הפלולות (וח"ג לת). וזכה הקב"ה לשחת לשם י"י, להורות כי המולות כלם משגחים בשפעו וכולם מותננים על ידי השגהו הפרטנית ובטלים לרצונו, ומפלערו השגהו לא יורם איש את ידו ואת רגלו להתניע.

והנה מצאנו לפיה זה טוב טעם ורעת למצות זכירת מעשה עמלק הינו דעת דער רסתרא אחרא, שעל ידי זה ובוכרנו מה הגיע אלינו בעת אשר רצינו להטוט את שכנו על ידי חקירות (חיש י"י בקרבנו וכו'), ומכל שבנו בהעלות על הדעת ח"ז רעות כזוביות שכל זה מצד מרכבת הדעת רסתרא אחרא, ממילא על ידי זכירה ואת נביין כי זה כל פרי איש היישראלי בתורי, להאמין אמונה אמן מצד השמיעה, הינו הקבלה שהוא בידינו עד המועד הגיבר ועד אברם אבינו.

רואה אני את דברי ארנון, אם בן זה מקורי אמונה מצד חוש הראות בחינת עינים, ואמונה היבאה מצד הקבלה הוא מצד חוש השמיעה בחינת אונים.

והנה כתוב הרבה החסיד מהר"י יעב"ץ (ספר אור תפ"י פ"ק כ) שראה בגוררת ספר, שבל אותו החוקרים שעמדו על מחקרו האמונה מצד חוקיות השכל האנושי המירו את לביהם ביום ועם, והנשימים וקל הרעת שהיה להם האמונה מצד הקבלה בלבד, קדשו את שם הגיבר והגורא, ונבחנו בצדוק, ואמרנו בעינינו טעם לזה, כי ידוע להבאים בסוד י"י בסוד השבירה (ע"ח שח פ"א) בחינת עינים היה בהם השבירה, מה שאין בו בחינת אונים הוא מפוז התיקון הגמר (ע"ז שם בספרנו הנ"ל בארכות וינעם לד), על בו האמונה שהוא מצד הראה ישנו באפשרי שתתקבל שבירה ובטלול, מה שאין בו אמונה שהוא מצד השמיעה לא תתקבל בטלול שבירה, וזהו (ישענ' מה נפ"סם, הבן תרבר.)

ועוד, אמונה מצד הקבלה הנה הוא ביראה עד אברהם אבינו, שאמר הקב"ה כי דעתיו וכו' שהשפיע בו הש"י בדהעת, אם בו השפעות האמונה זו באיה מבחינה אי"ז סוף על בו אין לאמונה זו סוף, אבל אמונה מצד חוקיה האנושית היה באיה מבעל סוף על בו יכול להיות ח"ז לאמונה זו סוף.

והנה (פרק"ח שכ"א פ"א) במצרים היה גלות הדעת לא ידע ז אתי י"י, עד שהודיע הש"י על ידי נפלאותיו וידעתם כי אני י"י, והנה רצה הש"י שמיום צחינו הארץ מצרים יהיה דעתנו דעתה שלמה באמונה מבלי חוקיה, ברי שתיה אמונה אמן בתקון לעולמי עה, והנה בשבאו לרפדים ונפתחה לפם אחרי חקירות וחקרו חיש י"י בקרבנו אם אין*).

* הנ"ה

והוא מעין חטא אדם הראשון על ידי פתויה הנטש עז הדעת טוב נרע, שאחד החקור להטוט הדעת

אוצר החכמה

1234567

ותזוכר בעצמך להאמינו אמונה אמן מבלי ספק ומבל טינא בלבד, והנה החקירה לאיש הישראלי חרפה היא, כי האמונה היא בטבע בורעו של אברהם כמו שכתבתי לעיל (כי ידעתו וכו'), וכי אין מספיק לו הקבלה ורוצה לחקור בחקירה, הנה היא במוורה ח'ו שאין לו סרך השתלשות היהום בורעו של אברהם, על פנו לא רצה משה רבנו עליו השלום לומר להם זה תרבר בפרש, ראו היה מורה ח'ו שיש מקום להסתפק ביחסם, ובאמת הם כלם ורעד ברך יי' ויקיד לב ח' אחת היהת ופרטת הפתוח, על פנו אמר להם זה בראיא, הבן דבר מתווך דבר כי קארתי. ידעתני ידיך הקורא בראשותך כל אלה הקרים יקשה לך הרי קרמונינו עסוק בחקירה במברא בספריהם, הללו בארכתי הדבר במקום אחר (מעין גיטים) אשר כל מעשיהם היה לשם שמים, ועשוי הכל כפי הזראת שעה, ואין כאן מקום להארה, עיין בספר אור החיים להחסיד מהר' יעב"ץ וצ"ל (פרק טי, ועיין דורך פקדוך מל"ת יא חלק המqbaba).

ובזה נבא לבאו המדרש הג'ל, וכך אמר אשר היה לה למלך, הקשה לבעל המאמר וגם מהו רבי את, וזה שהביא המשל הנ'ל, הבונה הוא על ידי הוכחה הזאת תופר בעצמך באיה סבה הגיע לך זה, ותבן את רעהך לבל תחן מקום למרכבה הדעת דספרא אחרת הינו להחות דעתך ח'ו לדעות הרעות ואמונה פואיות, לא זו אף זו, אפילו להחות דעתך לחרירות טוב ורע, דהינו שתרצה לעמוד על האמונה מצד המופת בחקירה השכל, ולא מספיק לך האמונה מצד הקבלה ושמיטה, שהוא גם פון באסור, כי האמונה בורעו של אברהם הוא בטבע מצד רשות מאברהם (כי ידעתו למען אשר יצוה את בניו וכו'), על פנו אמר וכך בקמץ פועל עומד בפני עצמו, שנם אריה יחק בזוכרים ובפונן אחר בזוכך את אשר עשה לך עמלק, ויתפרק את פמו עם רצ'ל עם זכירת עמלק וכך תזכור מאן הגע אליך הסבה הזאת,

דורש ג'

ב' אומרו אוטן ב' זכירות וכו' והוא והירין בהם, בא תינח הזכירה הזאת וכך אמר את וכו' היא הנכטויות לנו, אבל כי מהה אמלה וכו' הנה הוא בהבנתה הש'יו לו דומיה תבלה ואנן מה אית לו למיעבר, ג' אומרו והוא והירין וכו', לשון והירות על פי הרבה יפלו על מצות לא תעשה לא על מצות עשה, וכן תניין בריתא דר' פנחים פון יאיר (ע"י יט) כי זירות מביאה לידי זירות (כפי הפרוש של הרבה בעל מسلط ישרים, הן אמת שיש כמה גרסאות בוה), ד' אם עשיותם כך תהיו בניו של אברהם וכו', הלא בין קד ובין קד בניו אנחנו ה' שהמשיל עצמו באפר, למה מיחסו בתאר הו דיקא, ו' ואם לאו התקינו עצמכם לשעבורת של מצרים, הלא אחר צאתנו ממצרים היה המשעה ובאת לנו הצעוי,

1234567 במדרש (תנווא תצא ה) וכך אמר אשר עשה לך עמלק (דברים כה י) וזה שאמר הכתוב אמר הקב"ה לישראל, אוטן שתי זכירות שבתบทי לכם בתורה הוא והירין בהם, אחת באן, ואחת שמות י' יד) כי מהה אמלה את זבר עמלק, אם עשיותם כך תהיו בניו של אברהם שהמשיל עצמו באפר שנאמר (בראשית י' כ) ואני עפר ואפר, ואם לאו לנבי חמר גביכם התקינו עצמכם לשעבורת של מצרים בחמר וכבלנים, עד באן לשון המדרש י'). והנה אומר דרשוני וחוי, (והנה המשכילה בדורש ה'ב' יכול לפреш המדרש הזה, אבל אף על פי כן אשוב ידי לעמוד על החקירה בפרטות הרקודים), א' מי הקשה לו שהצרך לומר זה שאמר הפתוח,